

Het boek voor

MEISJES MET LEF

Een GIDS voor een EPISCH
AVONTUURLIJK LEVEN

CAROLINE PAUL

illustraties: WENDY MACNAUGHTON
ingeleid en bewerkt: PHAEDRA WERKHOVEN

**PEPPER
BOOKS**

WAARSCHUWING: veel van de situaties waarin de auteur zich in dit boek begeeft, zijn gevaarlijk. Dergelijke riskante ondernemingen kunnen ernstig of zelfs fataal aflopen. Eén daarvan, het beklimmen van de Golden Gate Bridge, is bovendien illegaal en wordt afgeraden. Lezers wordt geadviseerd niet op soortgelijke avonturen te gaan zonder professionele instructie, gepaste training en adequate begeleiding. Noch de uitgever, noch de schrijver neemt enige verantwoordelijkheid voor eventuele door de lezer opgelopen verwondingen.

NUR 400/W041701

© MMXVII Nederlandse editie: Pepper Books

© MMXVI Tekst: Caroline Paul

© MMXVI Illustraties: Wendy MacNaughton

Originally published in USA by Bloomsbury, an imprint of Bloomsbury Publishing Plc

Oorspronkelijke titel: *The Gutsy Girl*

Nederlandse vertaling: Lisette Jonkman

Omslagontwerp: Lennart Wolfert

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Pepper Books is een imprint voor volwassenen, van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

pepperbooks.nl

INHOUD

Voorwoord door Phaedra Werkhoven	4
Een kort bericht van de auteur	7
HOOFDSTUK 1 Koester grote dromen en laat ze uitkomen	11
HOOFDSTUK 2 Zelfs als mensen lachen (vooral als mensen lachen)	28
HOOFDSTUK 3 Gewoon de ene voet voor de andere	46
HOOFDSTUK 4 Leg de lat hoog! Maar soms niet té hoog.....	62
HOOFDSTUK 5 Wat omhooggaat, komt misschien ook weer naar beneden	80
HOOFDSTUK 6 Het is pikdonker, maar je weet nog steeds de weg	100
HOOFDSTUK 7 Je begeeft je op dun ijs!	112
HOOFDSTUK 8 Het gaat niet om wat je zegt, het gaat om wat je doet.....	130
HOOFDSTUK 9 Plan goed en verwacht dan het onverwachte.....	146
HOOFDSTUK 10 Waar rook is, is vuur en soms zijn er kittens.....	162
Epiloog	174
Dankwoord	175

VOORWOORD DOOR PHAEDRA WERKHOVEN

IK WEET NOG dat ik als dertienjarige over de grote IJsselbrug in Zutphen fietste en ineens geschilderde voetstappen over de hele brugboog zag. Er was die nacht serieus iemand zo stoer geweest om over de enorme brug te klimmen en daar dan ook nog eens voetstapjes te schilderen. Het heeft me altijd verbaasd; iedere keer als ik eroverheen fietste, keek ik bewonderend naar de zwarte stapjes. Ik droomde er graag van dat ik het zelf was, die wankelend met rode wangen en een spuitbus samen met een vriendin, gewoon hoppa, midden in de nacht die brug over was geschuifeld. En daarna keihard lachend weer naar huis was gefietst. Helaas: ik had dan wel stoere kleding aan en altijd een grote bek, maar over die brugboog had ik nooit gedurfd.

Dat is het mooie aan het boek dat je nu in handen hebt. Lef zit in heel veel verschillende dingen. Het is het meest onverschrokken leven leven. Het is niet bang zijn om te vallen, maar voorzichtig genoeg zijn om geen te grote risico's te nemen. Het is voorbij je angst gaan, voorbij je comfortzone, jezelf uitdagen om het uiterste uit jezelf te halen. Geen genoeg nemen met minder. Doorzetten, doen, durven.

Je kunt misschien denken dat dit boek bestemd is voor dertienjarige meisjes. Niets is minder waar. Juist mij, een vrouw én moeder van 45 jaar, maakte Het boek voor meisjes met lef duidelijk hoezeer we bevooroordeeld zijn als het gaat over wat vrouwen (moeten) kunnen. En hoe weinig we eigenlijk weten over de prestaties van vrouwen. Nooit geweten dat een elfjarige meisje de beste rotsklimmer van de wereld is. Of dat drie vrouwen als eerste in 2001 op de Grand Canyon gingen riverboarden. Dat verslaggeefster Nellie Bly – al in 1889 – een reis om de wereld maakte in een recordtijd van 72 dagen, 6 uur, 11 minuten en 14 seconden. Al die rete-coole voorbeelden die ik in dit boek voorbij zag komen,

prikkelden mijn fantasie onnoemelijk. Maar ook het onverschrokken leven van de schrijfster, Caroline Paul, zelf: een leven waar ik met stijgende verbazing en bewondering over las. En het is heel geruststellend om te lezen dat het eigenlijk niet uitmaakt of je nou wel of niet de Mount Everest hebt beklommen, als je maar binnen je eigen kunnen lef toont. Ook als je volwassen bent.

Als je weet hoe we vandaag de dag in Nederland met onze kinderen omgaan, dan wordt heel snel duidelijk dat een boek als dit hard nodig is. Onze nationale opvoedmethode heeft nul komma nul met lef te maken. Het begint al op kinderdagverblijven, waar de grond met een waterpas gelijk wordt gemaakt. Waar een grasveldje al amper meer mag, want ze zouden eens zand in hun mond kunnen steken of struikelen over een graspol. Om nog maar te zwijgen over de rubberen tegels onder de speeltoestellen, als er al speeltoestellen mogen zijn. Op de fiets moeten ze helmpjes op en bescherming over hun knieën. Behalve dat we niet willen dat ze vallen, willen we ook weten waar ze zijn. Dus staan er 24-uurs camera's op de wiegjes van onze baby's gericht en behangen we ze later met GPS trackers. Lekker handig, lekker veilig. Niks verstoppertje spelen, niks even verdwijnen van de radar, niks spannends. Nee hoor, we willen alles monitoren. Ze zouden eens zelf iets verzinnen of kattenkwaad uithalen. Ze zouden eens op AVONTUUR gaan!

Ons gedrag komt voort uit angst. En als er iets is wat je van dit boek opsteekt, is het dat angst een heel slechte raadgever is. Een cliché dat ik nog nooit zo helder voor waar zag als in de voorbeelden van Caroline Paul. Als ouders moet je je kind juist loslaten. Je moet ze durven laten vallen, in bomen laten klimmen, laten ravotten als ze willen, op paardrijles laten gaan ook al sterf je duizend doden. En dan gaat het alleen nog maar om de fysieke kant van dit verhaal. Want het loslaten geldt natuurlijk ook voor het mentale aspect. Waarom willen we als ouders alles voor onze kinderen bepalen? Waarom zijn we zo gefocust op hun prestaties en hun succes? En wat is het effect op de generatie kinderen waar

we bovenop zitten om ze met onze veiligheid en wijsheden het perfecte leven te laten leiden? Grote groepen tieners die nu al burn-outklachten hebben, kinderen met faalangst, kinderen die niet meer weten hoe ze moeten spelen. Het lijkt wel of we vergeten dat ze zelf ook nog wensen en dromen hebben. En hoe belangrijk het is dát ze die hebben. Wat moet een mens zonder dromen? ‘Dream big,’ zegt Caroline Paul. En ik kan alleen maar uitroepen: JA!

Waarom schoot half Nederland in de stress toen ‘het zeilmeisje’ Laura Dekker als veertienjarige alleen de wereld over wilde zeilen? Waarschijnlijk was de wereld een stuk groter geweest als Laura een jongen was. Maar een méisje, dat kon toch niet. En hoe onverantwoord van die ouders; de publieke verontwaardiging was enorm. Ik moet zeggen dat ik zelf ook wel vlekken in mijn nek kreeg van de plannen van Laura. Maar dat komt vooral omdat mijn dochter niet kan zeilen (ik ook niet trouwens) en het me verschrikkelijk lijkt om met een giek te vechten midden op de oceaan. Laura kan als de beste zeilen. En haar ouders wisten dat. Dus lieten ze haar gaan. Hulde!

Caroline Paul laat juist zien dat meisjes hetzelfde kunnen als jongens. En toch voeden we meisjes anders op dan jongens. Was het beter geweest als ik de kamer van mijn dochter als statement blauw had geverfd? Of als ik mijn zoons verplicht met poppen had laten spelen? Zo simpel is het natuurlijk niet; en het gekke is dat mijn jongste zoon een pop wilde en hem kreeg en mijn dochter een tomboy is die nooit een jurkje aan wilde.

We moeten proberen van meisjes hetzelfde te verwachten als van jongens. Ik probeer mijn dochter bij te brengen dat ze alles kan worden wat ze wil. En ik denk ook echt dat dat zo is. Zelf heb ik me nooit door mijn vrouw-zijn laten beperken. Never. Glazen plafond? My ass. Onzin. Als je maar wilt, dan kom je er. Vrouwen kunnen premier worden, president, CEO, brandweerman, alles. Als je maar het lef hebt en ervoor durft te gaan. Maar het is wel een must dat we allemaal blijven opletten. Waarom stonden er de afgelopen verkiezingen alleen

maar mannen in blauwe pakken in de debatten? Waarom waren de vrouwen allemaal op nummer twee? Verdorie, dat zeg ik: het is tijd voor meer lef!

De nieuwe generatie meisjes die wij nu aan het opvoeden zijn, geeft hoop. Het is ónze verantwoordelijkheid om ze mee te geven dat het vrouw-zijn geen beperkingen in zich heeft. Ik vind het heerlijk om te zien dat mijn dochter een stoere jonge vrouw is, dat ze een mening heeft die ergens op gebaseerd is, dat ze weet wat ze wil. Ik probeer haar te laten gaan zonder dat ze gevaar loopt. Al dank ik de Heer op mijn blote knietjes dat ze geen ambities heeft op het gebied van bungeejumpen of raften in de IJssel. Wat mijn zoons betreft, heb ik erin geramd dat er geen verschil is tussen wat jongens kunnen en wat meisjes kunnen. Ik denk dat ze dat wel goed hebben begrepen met mij als voorbeeld.

Het inspirerende aan Caroline Paul is dat ze je dwingt om te kijken naar een groter plaatje. Naar meer en voorbij je grenzen. Naar je niet neerleggen bij: 'Dat kun jij toch niet.' Zij zou het gedaan hebben, over die IJsselbrug. Die voetstapjes schilderen. Dat weet ik zeker.

EEN PAAR BELANGRIJKE BEGRIPPEN:

Lef

1. Veel moed en/of durf bezitten
2. Ballen (m/v) hebben

Heldendaad

Dappere daad; daad die moed vereist; riskante actie (dikwijls gebruikt in combinatie met woorden als 'sodeknetter', 'uitmuntend', 'wow!' en natuurlijk 'lef').

Avonturen

1. (ZELFSTANDIG NAAMWOORD) reeks spannende belevenissen of vreemde/onverwachte gebeurtenissen
2. (WERKWOORD) durven, in de waagschaal stellen, op het spel zetten, riskeren. *'Ze besloot in de wildernis te gaan avonturen, want ze had een heleboel backpackervaring, beerbestendige etensblikjes, chocolade, een supergoede kaart, een nog beter stel hersens, een EHBO-kit, een 9 voor haar schoolverslag over eetbare planten en, natuurlijk, lef.'*

EEN KORT BERICHT VAN DE AUTEUR

Lief Meisje met Lef,

MIJN ADVOCATEN EN verzekeringsmaatschappij hebben me beleefd verzocht om je op het hart te drukken dat ik in mijn leven een heleboel avonturen heb meegemaakt die prima gepland waren, en bovendien goed uitgevoerd en ongevaarlijk.

Maar laten we eerlijk zijn: rustige uitstapjes die volgens plan verlopen zijn saai. Geen van die avonturen vind je in dit boek.

In plaats daarvan heb ik er bewust voor gekozen te schrijven over de paar ondernemingen die eindigden in hel en verdoemenis, om zo je ouders bang te maken, het plaatselijke ziekenhuis te alarmeren en jou aan de pagina's van dit boek gekluisterd te houden. Want het waren die momenten waarop ik de belangrijkste lessen leerde: dapper zijn, doorzetten, gefocust blijven, om mezelf lachen en meer.

Ik wil niet suggereren dat je jezelf moet wagen in de benarde situaties die ik hier beschrijf, maar de lessen zijn een cadeautje dat ik je graag wil geven. Hopelijk leer je ervan. Niet hoe je iedere lastige situatie uit de weg moet gaan, maar juist hoe je je door dat soort momenten heen kunt slaan. Want jezelf uitdagen is een essentieel onderdeel van het leven van ieder Meisje met Lef: een leven vol euforie, zelfvertrouwen en lol.

Genoeg gekletst! Tijd om aan het boek te beginnen! En vergeet niet de waarschuwing die naast de inhoud staat heel goed te lezen. Daarna: geniet van de komende bladzijden en duik vervolgens met een sierlijke sprong in je eigen avonturen.

Caroline Paul (*De auteur*)

*Voor alle meisjes met lef
die werden gewaarschuwd
dat ze iets niet mochten...
en het toch deden.
Bedankt.*

HOOFDSTUK 1

KOESTER GROTE DROMEN EN LAAT ZE UITKOMEN

TOEN IK DERTIEN was, las ik iets over een bijzonder soort bootrace. Er deden allerlei soorten boten aan mee – waterfietsen, schoeners, roeiboten – die één ding gemeen hadden: ze dreven op melkpakken.

Ik was geen matroos. Ik was geen melkpakkenfanaat. Maar om de een of andere reden werd ik direct verliefd op dit idee. Ik wilde een melkpakkenboot bouwen. Om preciezer te zijn: een melkpakkenpiratenschip. Ik zag een driemaster voor me, met een loopplank (uiteraard) en een majestueuze boeg die eindigde in een adelaarskop. Dus begon ik melkpakken te verzamelen. Ik zamelde ze in bij de schoolkantine, bij mijn vrienden en bij familie. Al snel raakte ik gewend aan hun gezichtsuitdrukking als ik uitlegde dat ik een melkpakkenpiratenschip aan het bouwen was. Of eigenlijk was het een combinatie van uitdrukkingen,

allemaal samengepakt in één blik. Die blik zei: *Hahaha, wat een gestoord idee*. En daarna: *Veel succes, meid, maar ik geloof niet dat dit ooit gaat gebeuren*. En ook: *Nou ja, in ieder geval kom ik zo makkelijk van mijn lege melkpakken af*. En helemaal achteraan in deze polonaise van gezichtsuitdrukkingen ving ik altijd nog een glimp van iets anders op. *Weet je, dat klinkt eigenlijk heel LEUK. Ik wou dat ik dat ook kon doen*, zei die laatste blik.

Jij kúnt dit ook doen, had ik moeten antwoorden. Maar het is niet makkelijk om de lijvige kantinejuffrouw die naar ham en havermout ruikt tegen te spreken. Ik zei niks, maar begreep het gevoel.

Ik was een verlegen en angstig kind, dat bang was voor een heleboel dingen. Oudere kinderen, groep 4, de bejaarde vrouw aan de overkant, spreekbeurten geven, het boek *Max en de Maximonsters*, het bos in de schemering, de manier waarop de botjes in mijn hand langs elkaar bewogen...

Angst was een verschrikkelijk gevoel, alsof ik verdween in drijfzand. Mijn maag maakte een vrije val, mijn voeten voelden loodzwaar aan en mijn hoofd tintelde. Angst was iets wat ik met mijn hele lijf ervoer: overweldigend voor een verlegen kind als ik.

En nu wilde ik een melkpakkenpiratenschip bouwen en het te water laten

HELDIN!

Laura Dekker was pas veertien toen ze begon met zeilen in haar Guppy, een boot die ze samen met haar vader had opgeknapt. Ze wilde de jongste solozeiler worden die ooit de aarde rond had gevaren. Tegenstanders en zelfs de Nederlandse Kinderbescherming probeerden daar via rechtszaken een stokje voor te steken door te zeggen dat ze te jong was. Laura zeilde toch weg, stopte af en toe bij een eiland of een haven en navigeerde als een pro door iedere storm heen.

Anderhalf jaar later had Het Zeilmeisje met succes haar reis om de wereld voltooid. En toen? Toen bleef ze zeilen. Met haar Guppy beleeft ze nog steeds avonturen.

ZIJ ZEI...

‘Het avontuur op zich is al de moeite waard.’ – **Amelia Earhart**, piloot

om ermee te varen. Heb ik er al bij verteld dat ik geen enkele ervaring had met varen? En ik gebruik de term ‘varen’ losjes. Wat ik echt bedoel is ‘door de stroom naar mijn bestemming vervoerd worden’. Ik wist niet eens hoe dát moest.

Wat gebeurde er met dat bange, angstige kind?

Ze was er nog steeds. Maar op een gegeven moment besepte ik dat ze niet zo veel lol maakte. Ik wilde een leven vol Grootse Avonturen, het soort avonturen waarover ik in boeken las. Daarom zei ik steeds vaker tegen het bange, angstige meisje dat ze een stapje opzij moest doen, zodat het avontuurlijke meisje er ook bij kon. En dat meisje wilde dolgraag de kapitein zijn op een melkpakken-piratenschip.

Waar bewaart een botenbouwer haar materialen? Onder haar bed, natuurlijk. Binnen een maand had ik een zootje melkpakken. Een maand later had ik er nog meer. Nog een maand later hing er een steeds vreemdere geur in mijn kamer, omdat het niet in me was opgekomen om de melkpakken schoon te spoelen. Na vier maanden was ik de eigenaar van 167 (nu wél schone) melkpakken. Ik was er klaar voor.

Ik plakte de bovenkant van alle melkpakken dicht. Ik maakte ze in groepjes van drie aan elkaar vast en wikkelde om ieder trio een vuilniszak. Ik plakte de vuilniszak dicht en wikkelde die in een andere vuilniszak. Ik wist niet veel over drijfvermogen, maar ik wist dat zolang ik het water buiten kon houden, de melkpakken zouden blijven drijven. Zoals het een intelligente botenbouwer betaamt, had ik dit getest voordat ik eraan begon. Maar dat is zo’n beetje waar mijn intelligentie ophield, want ik had één cruciaal element over het hoofd gezien: ik was niet goed in het bouwen van wat dan ook. Ik was niet handig. Nog belangrijker: mijn vader was ook niet handig.

Hij deed echter wel enthousiast mee. Toen ik hem over mijn plan vertelde, lachte hij me niet uit. Goed, hij gniffelde een beetje, oké. Maar hij vond het een leuk idee. Later ontdekte ik dat hij gekke ideeën altijd kon waarderen. Hij was dol op acupunctuur, nog voordat het als medische behandeling werd geaccepteerd. Hij geloofde in helderzienden. Hij had het idee dat praten met dieren echt mogelijk was, als je het maar hard genoeg probeerde. Mijn vader zelf was overigens niet raar. Hij was een bankier die naar zijn werk een stropdas en glanzende leren schoenen droeg, en die één martini dronk als hij thuiskwam.

Maar op dat moment wist ik niet dat hij het idee van het melkpakkenpiratenschap leuk vond omdat het raar was. Ik dacht dat hij het leuk vond omdat het cool was. Hij liet me dat ook denken. Ik kan niet zeggen of het had uitgemaakt als ik het had geweten, want ik was gek op mijn vader, en samen een boot bouwen betekende dat we meer tijd met elkaar zouden doorbrengen. Het voelde als een essentieel onderdeel van het avontuur.

Ik wist niets over boten bouwen, hij wist niets over boten bouwen. Op de een of andere manier dacht ik dat dit zou leiden tot het bouwen van een boot. Alsof het vacuüm in ons hoofd waar eigenlijk informatie opgeslagen hoorde te liggen over het bouwen van boten, automatisch de ontbrekende kennis zou opzuigen. Jammer genoeg bleek dit niet zo te zijn.

Het idee van een piratenschap werd al snel van tafel geveegd. Waterfiets? Nope. Roeiboot? Nèh. Waar mijn vader en ik op uitkwamen, zouden de meeste mensen ‘een vierkant’ noemen. Wij noemden het ‘een vlot’. We legden de melkpakken op een stuk triplex dat ongeveer zo groot was als een tweepersoonsbed.

ZIJ ZEI...

‘Er komt niets tussen mij en mijn doel; ik heb te hard en te lang gewerkt om dat te laten gebeuren. Ik zal mijn team niet teleurstellen en ik zal mezelf niet teleurstellen.’ – **Mia Hamm**, supergoeie voetbalster

HELDINNEN!

Je zou zeggen dat het al spannend genoeg is om over het wilde water van de Grand Canyon te raften, maar deze heldinnen bedwongen de monstergolven en draaikolken op een boogie board. **Julie Munger, Kelley Kalafatic** en **Rebecca Rusch** trokken hun wetsuits en flippers aan, sleepten hun spullen negentien dagen lang mee en werden in november 2001 de eersten die 'riverboardden' op deze woest stromende rivier.

Daarbovenop legden we zo'n zelfde stuk triplex. De zijkanten spijkerden we dicht met planken. Alles bij elkaar kostte het ons zo'n vijftien spijkers. Ik doopte mijn vlot de SS Melkvet. Het was prachtig.

Ik nodigde mijn zus Alexandra uit voor de maidentrip, die zou plaatsvinden op de plaatselijke rivier. Mijn zus en ik waren net als alle andere zussen: we maakten ruzie, deelden onze kleren, verklikten elkaar soms, bewaarden elkaars geheimen soms, kregen de slappe lach tot we de hik en buikpijn hadden, en vonden het niet gek om te huilen waar de ander bij was. Maar in tegenstelling tot veel andere zussen waren we op dezelfde dag geboren, twee minuten na elkaar. We waren een tweeling.

We leken dusdanig veel op elkaar dat mensen ons De Meisjes gingen noemen, alsof we één wezen waren zonder eigen namen. Maar we zagen er niet precies hetzelfde uit, wat betekende dat we vaak met elkaar werden vergeleken. Die vergelijkingen zorgden ervoor dat we altijd onder de loep lagen, alsof we constant auditie deden voor de hoofdrol in de schoolmusical. Welke naam zou er straks als winnaar op het bord staan? Wie kreeg de aandacht? Om deze redenen vond ik het destijds niet zo geweldig om de helft van een tweeling te zijn (als volwassene vind ik het trouwens wél geweldig). Maar dat ik altijd onderdeel uitmaakte van een twee-eenheid droeg wel bij aan mijn piratenschap-bravoure. Ik moest en zou mezelf onderscheiden van mijn zus. Als de boot eenmaal was

ZO BOUW JE EEN BOOT VAN MELKPAKKEN

